

vader Adriaan Laurenszoon vond dien dag den dood. Zijn moeder, die ook onder de opvarenden was geweest, had weten te vluchten, maar Clara Pietersdochter werd met elf andere vrouwen even later te Rotterdam gearresteerd. Zij kwam er genadiger af en werd na een voorloopige gevangenis van ruim vijf maanden losgelaten met een boete van drie gulden.

Het zevental leeraars werd in den dood gevolgd door nog veertien andere leeraars en toen hadden commissarissen van de executies genoeg. Dus besloten zij om de overige gevangenen, mits dezen geen leeraars waren, met zachtheid te behandelen, wanneer zij slechts wilden verklaren zich uit simpelheid te hebben laten herdoopen. De doodsangst legde deze verklaring op de lippen van bijna allen. Zoo begonnen commissarissen eerst een groot aantal te veroordeelen om blootshoofds, barrevoets en in 't hemd, met een brandende kaars in de hand te knielen voor de justitie en te vragen om vergiffenis, waarna zij in processie naar een kerk moesten wandelen. Vervolgens moesten zij in hetzelfde kostuum de hoogmis geknield bijwonen in de kerk van hun woonplaats. Doch het aantal gevangenen, dat berouw had, was veel te groot om daarmee voort te gaan. Dat zou in plaats van afschrikwekkend juist propagandistisch gewerkt hebben. Dus besloten commissarissen al spoedig over te gaan tot voordeelijker straffen en werd de rest losgelaten tegen boeten van 3 tot 12 gulden. Maar het hield niet op met nieuwen toevoer van gevangenen. Er kwamen er zoovelen voor de heeren, dat dezen geen tijd hadden om andere zaken te berechten. Alleen een enkele maal werden de procedures onderbroken om een paar landloopers, die ten plattelande waren gaan rabauwen, tot geeseling te veroordeelen. Het overgrootste meerendeel der gevangenen was wel bereid om een simpelheidsverklaring af te leggen, maar telkens kwamen er voor, die weigerden dit te getuigen en hardnekkig bleven, of die leeraars bleken te zijn. De raadsheeren werden haast aemechtig van het vonnissen. Soms namen zij voor hun gemak maar in ééns een heel rijtje mannen en vrouwen en vonnisten hen tezamen. Toch, al was ongeveer September 1534 het zwaarste deel van hun taak afgeloopen, het duurde ongeveer twee jaren, vóórdat zij al deze gevangenen hadden afgehandeld. Toen zij een vol jaar bezig waren geweest en de Rotterdammers Jacob Woutersz Crepel bij hen brachten, hadden zij reeds zestig doodvonnissen uitgespro-